

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja 6e
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželať
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh 6i khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew 6e. P.

• Sserbske njedželske łopjeno. •

W Budyschinje, 9. septembra 1923.

Wudawa 6o kóždu 6obotu w Šmolerjez knižnicy 6ežerńi a płacźi štyrwórtłětnje 200.— hr.

15. njedžela po śwj. Trojizy.

Žnjowu džatny 6wjedženj.

Psalms 106, 1.

Naschi křesćanizmy wótzajo 6u w 6wójim čažu seženje džentřiškeje njedžele, kotrej nam tak naležnje pschwoła: Nje-
starajeće 6o wo wasche žiwjenje! runje sa čaž dołonjany žnjow
w Božich 6luzbach 6ebi wuřwolili, a to s dobrym prawom. Psche-
tož tak móhli drje nimo tuteho 6łowa Jeřukoweho hieć na žnjow-
nym džatnym 6wjedženju? Přóždne 6u nasche pola, polne nasche
bróžnje. Bóh je sažo 6woju ruku wotewrił a s bohastwa 6wojeje
pořnosćeje nam bohacze wudželił, šhtož t sežiwjenju trebam. Š-
dže pať čžemny pschi tajřim dopořasany Božeje lubosćeje wostacž
se 6wojini wšchelatorny starosćemi, s kotřymž 6ebi žiwjenje
jenož wobčežujemny. Njedžrbjeli wjele bóle wšchizy 6woje sta-
rosćeje na boť položicž a temu čžesć a šwalbu dawacž, řiz je naž
po 6wojej wulkej 6mılnošći s bohatym žohnowanjom wob-
řmadžil? Tak čže to tež naš takřt, 6łowo se 106. psalma: Čža-
kucje 6o temu řnjšeje, pschetož wón je dobročžiny a jeho dobrta
traje wěčžnje, — naž sa ruku wřacž, řo bžchmy pohladnyli —
řabřwřchi wřchitke čžlowjeřke čžinjenje a řemřke přozowanje — do
wulkeje dželaťnje nascheho Boha a řpřnali, řak wón naž čželnje
a duchownje řastara se wřchěmi potřebnosćemi na čžahnyh a
wěčžnyh řubřach. Tehodla: Čžesć Bohu řnjšeje dajmy!

1. Špřsnajmy 6wojeho Wótza wulku dobrotu!

2. Džakupmy 6o řemu psches wěřazu wutrobu!

1. řo derje dołonjany džele, řaž čžesć drje je nam řusto
tež řylo a řařku přozu drje je nam pschınjeřko, pschındže t nam

řařna řpřojnosć a napřelni naschi wutrobu s wjeřkořčju.
Řatarřke dželo je wulke a čžesć dželo! Řak ma řo řatar wot wo-
tucžazeho nalěčja řacž do přóždneje našmy, wot řřhadžazeho řłorža
řacž do pschřhadžazeje nož přozowacž a řetłowacž! Řak řoni
druřdy jene dželo to druře, řo řusto dořč njewřřch, s kotřymž
mařř řapocžecž. Tola řdž je dželo řotowe abo tola wulki a wařny
džel dołonjany, a je řo řtalo řwěrnje a pilnje, řo čžujesř řulžy
wobřboženy, wřřebje, řdž móžeř řež na bohate řłodny twojeho
džela řładacž.

Šnadž pať řon abo druři morřotajo řo wřřali, dořelž njeje
wocžalať wřřpěř 6wojeho džela namakať. A řak řudži to naž,
řdž řmy řodarmo řas dželať! Tola řchř čžyř řařicž, řacž
tež njesřožo řa čžłowjeřa njemřřlo řohnowanje pschınjeřč. Šaj,
řak řhřtnje móža runje řorřke řhonjenja t nam řecžecž! To nje-
pschındžemny nimo teho řařřhenja: Wot čžeho wotwřkuje wřřpěř
nascheho džela? řenož wot nascheje pilnosćeje abo wot naschich
řarosćem — řařřřřcho řacž řchř druři móže řatať řpřnacž, řo
je na řomoz a řohnowanje wot řorřřch řořasany, řaj řo řmě řwo-
jemu Bohu w jeho řalorřej dželaťni s řomozniřřm břecž. Wón
wřra a wřřřřwa řymjo a wobdžela řolu, Bóh pať dawa řłonežne
wředro a řesćecž w řratorym čžaju, řo řymř řořtu a řařřa a
řłodu pschınjeřu. Bóh sežřwoja wřřch řřworjenja, řtara řemja řo
łeto wob łeto w nalěčju s notwa řaseleni, a řwojini džecžom řežele
wón džej wote dnja wřchřřřon dořny a dołonjany řar a ma řwojej
wocžř wotewřřenej nad řimi a řchřřa řřch a wředže řřch s njewř-
řřřřřřwř lubosćju. Wřřcho wotwřkuje wot Božeho řohnowanja!

A njesřřonimny řny řo řež řoždny w řwojini řowřłanju? řeje
to Bože řohnowanje, řdž naš řom je mřřto mřera, řdž řasche

džeczi horje rostu i naschemu spodobanju, hdyž hmeny ho czerstweje strowosce wjebelicz a hdyž psches hwoje dzeło hwoj wšchodny khleb sahluzimny? A tež hdyž Bóh we wchorach ho nami bliži, so mohli ho do hroty podacz, kajtu mój a kello trochta a miera neposlicza wón nam psches hwoje słowo! Snježe Božo, ty hny nasche wuŭhowanje stajnje a pschezo! — Tať njerězi žnjowy džafny hwojedeni wo tym, ištož hny my doŭonjeli, ale rězi woŭebje wo Božim žnjowym dzele, kello je wón nam dobreho wopotaŭat we wšchem naschim žiwjenju, kať je czełu khleb dať a sbožo duschi, kať je ho džen a i nowa w hwojej zplej lubosći nam ijemit, so by nasche wutrobny pschezo bole i bebi jezahnut a najdu wěru poŭpnił, so bychmy nadžiju mēli na njetwodomne, kotrež nam wēste je po jeho sľubjenju. Tež wšchodnje nať njemōža khabtažny cžinicž we wěre, pschetōž wěryja wutroba je bebi teho wēsta, so Bóh runje psches nie nať roswuczuje a ho sa nať postara. W sľubjenym kraju je wjele kamjenjowych polow. A runje psches tute kamjenje wostanje rola wōžna, tať so rostliny pod palazym sľonzom njesahinu a njeswjadnu. Tať trjebamy tež my cžlowjetojo czerpjenjow a cžwilow, kotrež cžlowjesku wutrobu psched tym wobarnuja, so njestwjerdnje, ale pľodna wostanje kať džecžaza wutroba, so mohla hynjo Božeho sľowa pschijecž a nať na njebeŭste stajicž. Haj, njesapomniny na Boha, ale dajmy jemu cžescž, pschetōž wón je dobrocžiw a jeho dobrotu traje wěcznje! Haj wěcznje! Wšcho, ištož tu je, je sachodne, a my cžlowjetojo ho minjenty se wšchem, ištož tu je. Tola kajda hnada Boža, so je nam hwojeho hyna pōklat, a psches njejo nať sa hwoje džeczi powoat, so bychmy jōnu wěczne herbstwo we njebeŭbach nastupicž mōhli. Wopomni to prawje, a njesabudž ženje, išto Bóh tebi dobreho wopotaŭuje a džafny ho jemu prawje psches wěryja wutrobu.

2. My njeŭwecžimny jenož žnjowy hwojedeni, ale žnjowy džafny hwojedeni. Džať ho nima sabheč, wón je wjele kōle hlowna wēž. Luther ras praji, so je to najkraŭniŭŭŭe žohnowanje wšcheho Božeho žnjoweho dzeła, so nam woczi mōlewri a wutrobny i pravemu džafej sahor.

Najlěpšy džaf pať je sprawnu cžlowjeska wola, prawny stut. Nasche žple žiwjenje dyrbi wšchaf wuŭpny byč, pať w naschim powoľanju, pať w naschej hwojby, pať na naschich sľobucžlowjedač, i kotryniž wšchodnje hromadže pschindžemy abo tež na tych, kotrychž Bóh nam jenož porědo abo jenož jōntrōcz do nascheho pucža wjedže. Tu mamy tu lubosć, kotruž hny nōt Boha shonili, dale rosnoschowacz a Bože dary we lubosći prawje wuŭŭowacz. Nasche žiwjenje ma ho pschirunacz iŭtomej, kotryž dobre pľody njeŭe. Jōnu pschindže džen, na kotryniž budže ho i nami poŭledne roŭŭudne sľowo rěczecž, hdyž budže Bóh hwoje žnē domoj ŭhowacz. Derje nam, hdyž budžemy wuŭhowani jako dobra pscheŭza do wěcznyh Božich hētow! Wopotaž ho tehōdla pschezo jako Bože džecžo we wšchich myŭŭlach a sľowach a stutach!

Ras pschindže muž do jeneho doma a sľuŭchi, so ho tam modlach. Eso wuŭmēŭŭe džeŭŭe: „Tu drje ho hiŭŭe wšchitžy modla?“ „Nē“, wotmōŭŭi hospodať, stanje a wjedže muža do hrōdže ŭe frumoni a praji: „Te ho njemōdla!“ Wbohi sľōt, kiž to njespōŭaje a ho njemōže džafowacz. Sľudniŭŭo pať hiŭŭe ŭa cžlowjetojo, kiž mōhli to spōŭnacž, a ho tola njesdžafuja!

Žnjowy džafny hwojedeni — hwojedeni wuŭpny na Bože žnē! Nascha hwojedeniŭŭa draŭta budž iŭana i wěry a i domēŭŭenja a i lubosće a džafownosće. Shērŭŭŭ 321 w naschich sľerbŭŭich spēwarŭŭich: „Budž cžescž a shwalba wjerŭŭnemu“ ma džewjecž iŭtucžow, kōžda ho sľōnczi se sľowami: Cžecž Bohu Snjeŭej dajcže! Tutōn Shērŭŭŭ beŭŭe ho w hwojim cžaku spēwat jako džaf sa hnadne Bože swarnowanje w cžestej ŭhorosći — haj cžescž

Bohu Snjeŭej! Nasche žple žiwjenje ma cžim dleje cžim bole byč Shērŭŭŭ i Božej cžesczi, wot kotrehož wšcho mamy, so dobre bečje nje ho bečimny jako hwoŭni wozazh nascheho Shōžniŭŭa Jesom Shērŭŭŭa a jōnu dobudžemy kōnu žiwjenja, so mohli temu Snjeŭej we wěcznej domiŭŭje je wšchemi doŭonjanyhmi wěczne halesuja sanoschowacz! Samjen.

S. w. R.

Džafimny ho!

Pobožny spantiŭŭi kral shoni, so jeho sľužownizy ho njemōdlačy, hdyž ho i blidu hndachu. Cžehōdla ho džafowacz, hdyž nam kral wšcho dawu, bebi myŭŭlachy! Šcho cžini kral? Pscheproŭŭ ras wšchitŭŭ i bebi. Jato pať pschi bohacže kŭŭym blidže bečžachy, pschindže masany a roŭtorhany proŭŭer mits, niŭŭoho niŭŭitajo a hndnje ho sľobu sa blido, je a piŭe kať wōbžranž a woteŭdže hjes džafa a witanja. Wšchitžy bečy roŭŭobjeni. Sľižo priedy bychmy jeho rad wupotaŭali, kral pať beŭŭe mjelečaf, tehōdla tež nicžo njebečy prajili. Kral pať wōdži jich roŭŭobjenoŭcz a rjeŭŭe: „Cžecž hnadz my lěpšy dylŭi tōn proŭŭer, hdyž wšchaf wot Boha wšcho doŭtanjecže a tola ho Bohu džafowacz nochjecže?“ — Woni pať džechy do ho a dachy Bohu cžescž.

C. S.

Domŭhowanŭa.

Žnē hny i Božej pomozu domojŭhowane, i najmjenŭŭa nimale tola, a domojŭhowanŭi abo ŭermuŭŭŭi ho hwojecz a w ŭaŭŭŭich wōŭadach. Pruiŭŭe wōŭady dočafaja i wjetŭŭa i tutym hwojedenjom, doniž tež bēŭny a rēpa domoj njeje, a džafuja ho potom sa wšchē te dary, kotrež Bóh Snjes wōbradžil. A Bóh luby Snjes je lēŭŭa bohacže, jara bohacže wōbradžaf. Mōhŭ prajicž, so je jemu žel nascheho luda we wuŭŭej ŭhōdbye. So by ho tola nēŭŭo nasch lud wo to starať, so bychmy cži ŭhōdži mjes nami, a jich je hōbrŭŭŭa hŭŭa, tež mēli wšchōdnye hwoj khlēb! Sdyž Bóh luby Snjes tať bohacže dawu, dyrbiŭny tež my jemu behateho džafa dawacz i wutrobu, i rton, i rufu. Budže to iŭtō ŭaŭŭe, doŭelž bebičžna a nahrabna myŭŭi jemu ŭaŭŭe da, so tu tež druŭŭ hiŭŭe hny, ŭaŭŭe, doŭelž we ŭaŭŭe jemu wōŭŭŭny wutroba, lubosć, wēra? Bohu budž sľoržene, taŭŭich tež je!

A tola, njedyrbi hižo to, so wuŭŭi džel žnjow, bēŭny, rēpa, kať atd. hiŭŭe wōŭŭach a tať w ŭaŭŭe ŭicženja, psches wjedro a druŭŭe, kōždeho hōnicž i Bohu Wjerŭŭnemu, so by jemu wōprowať, džaf a proŭŭow? A w domach a brōžniŭŭach ŭhowane žnē, hny wone tať ŭhowane, so jim nicžo a niŭtōn wozazh ŭaŭŭe džicž njemōže? Žnē njebečy hiŭŭe dom, a hižo džechy wōwjecže psches kraj, so je tam wōhen, so tu ho nēŭtōn wōŭŭaliť. Tež ŭerbŭŭe wŭŭ hny hižo „i Božim wōhenjom“ domachpytane. „Wōŭi wōhen“ praji pobožny Sserb, i najmjenŭŭa tōn ŭarŭ, a wuŭŭaje i tym, so „mōž nascha ŭaŭŭitacz njemōže, my hny i njei jara sľabi“, a proŭŭ i tym, so dylŭ Bóh Snjes kam ŭaŭŭitacz psched wōhenjom ŭtatōť a dom. Domŭhowanŭa, budž wōna nam mjes žnjowymy dnjemi wōŭebŭŭ žnjowy džen, na kotryniž wōŭebje domojŭhowanyh wšchitžy ŭhromadnje hwoje bohate žnē, a niž jeno tute, wšcho to hwoje, haj beŭŭe ŭameho domojŭhowanyh do ŭhowanŭi Božej hnady a lubosće, njesabwŭŭi tole tež hēwať ani jedyn džen! Jenož potom je nasch žnjowy hwojedeni abo nascha ŭermuŭŭŭa halle to, ištož to sľowo „domŭhowanŭa“ na bebi ma. A njesabudžimny teje jeneje domŭhowanŭi pschi tym, hōžej ty kam to prawe ŭwōjelo, kotrež byŭa domojŭhowane do brōžnjow wuŭŭeho žnjēŭarja! —

„Tať wuŭŭe žnē kať lēŭŭa, njeŭŭym hiŭŭe mē!“ tať sľachach prajicž jeneho, a druŭŭe: „Jara rjane a bohate hny tute

žně!“ a tšeczi a ščwórtu njeprajitaj wjele hinaš. To je tu a tam jedyn, kotruž praji: „Hacž budža taš bohate, to budženy hašle widžecž, hdyž hmy młócžili!“ to šo njetriebaš džiwarč; džiwarč by šo dymbjaš, njebychu-li tu tajžy byli. Šóžde lěto i nowa šroscze i lubymy žnjemi tež rošlina „nješpošojnošć“ a „niedža-šojnošć“ šobu; wěšo je to njerjad a wulki žnjenzar Bóh ma jón runje taš njerad taž mašy žnjenzar cžlowjek. Tola te přenje šwěd-čjenja šu lěška powšchittowne. Tuž powšchittowne budž tež wu-štrobnje, mūtne džašowanje. Džašneje wutroby modlenje njewo-štanje potom tež bjes wužyščenja!

Kwaš w Rana.

Jesuf, wěczna lubošć, na kwaš prošeny wot cžlowjekow, pšchindže, šwjeczi a žohnuje mandželstwi štant.

Štóp: Kaš rjenje šwěczi šernicžla.

Rnjes Jesaf šhystuš na kwaš dže, Š nim šbóžne pšchindže wješele Ša wšchěch we kwašnym domi. Rnjes pšchepšchenny pšchischot je, Do domu šbožo pšchinješe, Čhze bydlicž we wutrobi. Šójmy, šwjeczmy kwaš tón rjenje šhotowany Š božej hnady Jesuf žohnuje taš radu.

Tam wěczna lubošć pšchischla je, Rnjes — čžini škutli lubošće, Šdyž lubo maju Šeho! Šdyž nětk tam wino pobrachnje — Džim krašny Jesuf čžini je, Šlaj, i wodny maja wino! Šubło, wino dobre, jašne. O taš krašne Šsu te džiwy, Šotrež čžini Jesuf mišy!

Rnjes Jesuf na kwaš prošeny, Dom kwašny čžini šbožowy, Rnjes bariczel je wulki! Wón dary šwoje wudžela, Dofelž je šama dobrota A čžini krašne škutli! Lubošć, šmilnošć čžini wšchu-šžom šhudyh ludžom Šóšć tón luby, Pšchi nim njeje žanej nusy.

Kaš wulke tam to šbožo je, Šdyž Jesuf je a woštanje, Wšchěch čžini džeczi Bože. Kaš šbóžna je ta wutroba, We šotrež Jesuf pšchepšywa! Rnjes Jesuf, našče šbože; Rnježe, tebe lubo mamy, Džaf Čži damy Ša wšchě dary, Wšchě je mamy štwojej hnady!

Kwaš i Jesufom šo šwjeczšče We Rana Šalilejšče, Rnjes — prošeny — kwaš šwjeczi! Š nim šwjafany we mandželstwi, Š nim žimy w jeho towaštwi; Dželajmy i Šeho čžeczi! Proščeje macžer Najwšchšcheho nješšcheho pomožnika, šbóžnika a wumožnika!

Ščtóz Jesufa ma w wutrobje, We domje, šwójšje, w mandžel-štwje, Ma Bože žohnowanje! Šdyž Bóh tu šhěžu njetwari, Šsu na pšš ju šej šajili, Tuž w wodže, w wětru padnje. — Šnabu Božu w hětach prawnyh. — W šlych a njeprawyh. Ššudy Bože! Čžlowjek w šwěcže widžecž móže.

Bóh wě, ščto na naš čžala wšcho, — Wěš dušča Bohu, dowěr šo! Tón Rnjes je našča prawdošć! Tu w šwěcže wšcho šo wotměnja, Šo wjeklu pšchindže šrudoba, — Šo šrudžbje pšchindže radošć! Bóh Rnjes i nješšch požohnuje, wobarnuje Až šu jeho, Wumože wot wšcheho šleho.

Šot wšcheho šleho wumož naš, Dom šbóžnje dowjedž, hdyž je čžaf Našch wotběžat na šemi. Šój, Božo, šmil šo nad nami, Nam pomhaj w nusy, w hubjenštwi; Hacž junu i jandželemi Ššwjaty, šwjaty Šaspšwamy, šawššamy, Čžecž čži damy, Š hnady wěcznu šbóžnošć mamy.

Ač, Rnježe, woštan pola naš Še šwojej hnadu šóždy čžaf, Dom našch budž twója hěta. Čžini ty nam wjele dobreho, Daj wšchemu derje radžicž šo, hacž džemy i teho šwěta. Twója wola štan šo, Božo, Daj nam šbožo, wuškowanje, Twoje šwjate žohnowanje.

Šdyž ščelešch čžekle čžafu nam, Nam šhudyh, šhěšnyh cžlowjekam, Dha budž a woštan i nami, Nječ twója pomoz šwjekeli, Naš šłowo twoje wšchewi, Ššmil Jesu šo nad nami, Wšchón čžaf nošch naš. Twója hnada wumož i pada Wšchittich ludži; Bjes tebe šmy ludžo šhudy.

Budž twoje šłowo šwěza nam, Šucž wulki wjedž naš i nješšcham, O Božo, twój duch šwjaty Pšchindž, šahub našchich šhěšow nóz, Čžini džimy twója wšchedomž Daj nam twój trošcht, měr krašny. Šudžom wšchudžom Twoje šłowo ššhadžej i nowoh' W čžemnym kraju, Šo šucž i tebi namašaju.

Nječ twója hnada i nami je Nětk a do wšcheje wěcznošće; Čžecž, šhwalba tebi šłuscha. We domje, w šwójšje, w wutrobje Čžaf Jesu bydlicž wobšajnje; Čže trjeba čžeklo, dušča. Pšchindž i nam ty šam, Woblečž draštu naš tu kwašnu, Tu we čžafu Dohotu naš i twójom' kwašnu.

Dom šbóžnje Jesu dowjedž naš, Nam šobu šwjecžicž daj twój kwaš We twójim Božim raj. Čžini ty naš šoščow doštožnyh A šhwalbje twójim hotowyh Wšchěch, kiž čže lubo maju. Štanecž, čžahnyčž daj nam šobu, Jesu i Tobu Šam do kraja Twójoh' nješšcheho raja.

S. W.

Rom japošchtoła Jana.

Rom šo šhwal, šo ma rowaj japošchtołom Šetra a Pa-šwota; je tež wulšotne a krašne žyršwje natwarilo na tutych ro-šwach. Runje taš je šebi něhdy w šandženyh čžafach Šphejus, tuto nam i mižionškich wučžowanjom Šawola šnate měšto ma-šeje Afikeje pšchi Ššrjedžnym Šorju, rom japošchtoła Jana wažilo a čželežilo a šo i tym ša šłowne měšto šchěščžijanštwu w Mašej Afikej ščžiniło. W lěcže 1921 běchu nětko we wóžnje Šrichožo tutón wječžorny džel Maščeje Afikeje wobšadžili. Tole wuži dr. Šotirin, ačžaloga abo štarožitnošćer i Athena, šo by tam w Špheju pytaš ša rowom Jana japošchtoła. Tuto něhdy taš šłowne a bohate měšto Šphejus je paš nětkle jenož šhudyšča wjek. Šot lěta 1868 šem šu tam dyž a dyž wučženi pytaš mjes rošpadanfami, a taš nětk 1921 šažo dr. Šotirin. Tutón da hromadu šemie a njerjada, kotruž běchu lěššotki tam našopile, šdyž bē něhdy wšche Janoweho rowa krašna žyršej šłala, wot-šumowacž. Tutu wulku žyršej bē w 6. lěššotku raššchoromški šhěžor Šustinian natwaricž daš; wota bē taš rjež šotra krašneje žyršwje Šofije w Šonštantinoplu a tyžazy a šłatyžazy šu něhdy i tutomu wulšemu a rjanemu Božemu domej a i Janowemu rowej putnikowali, tam do teho šamšneho měšla, šdyž něhdy w pošhanškim čžafu pošhano pšchicžahowachu i templej bohowni Arhemis abo Diany, šotrehož wobraški šłotnikar Šemetrius, kaž i Japošchtołškich ššutkow wěmy, 19. šł., pšchewawšče. Šotom tam pod rošpadanfami dale ryjachu a pytaču. Pšchi tym šo ššewi, kaš wulka a rjana je to tola tuta šwajštwiza byla. Šod šłownym ššlotwarje namašachu jemu druhu našu bašilišu abo žyršwiczku i šryptu abo i poššemškim rumom ša Bože šhudy. Tam šu jeli šo wšcho njemyli, něhdy šchěščženjo rom Jana japošchtoła pytaš a čželežili. Madžijeja šo, šo po tutych nama-šaršach hiščeje wšchelateho tam namašaja a šo budže wóžno, taš to a šamne i přenich lěššotkow šchěščžijanštwu wužajničž.

Dwojaka bojošć.

Šobožny biškop Marčžin i Šourša bu raš na šamotnym pucžu wot rubježnika nadpadnjeny, kotruž čžyšče runje šwoju brón na njeho šłožicž. Šašo paš wón do biškopoweho mēr-neho, bjesštrachocžiweho woblicža hładašče, je špodžiwanjom ružy špadnyčž da a šo jeho woprašča: „Njebožič dha šo ty? Šlej, twoje žiwjenje w mojej ružy leži!“ — Ššle šmērnje biškop wot-šławi: „Ša šebje šo ničeho njeboju — pšchetož ja móžu jeno žiwjenje šhubicž. Ša šebje paš šo wšcheho boju — pšchetož ty šy na tym, šwoju dušchu šhubicž!“

Tale wotmošwa rubježnika taš šłuboko trjedi, šo mjelečžy brón wot šo čžigny a šo poššchi šłowy wotšali. Wón šo šwojeho šłóšneho rjemješka wšda a bu i šodnym cžlowjekom.

Šyršej a šłat.

Šobej w mērje w šhromadnym džele i lěššchemu žyšeho luda, taš by šebi po prawym šóždy rošomny cžlowjek myššli, by šebi myššlicž dymbjaš, pšchetož šu i najwjetšcha jeni a šamšni ludžo, kiž žyršwi a šłatej pšchěšłusheja. Ale po šdaczju w mērje mjes wobemaj njendže, i najmjeišcha niž w Šafškej. Ššwoboda, nabožinu a jeje hajenje naššupaza kaž mnohe druge jenož na pa-

